

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΪΔ ΜΠΟΥΓΕ

Ο ΙΠΠΟΔΥΤΟΣ

ΕΤΑ τό δείπνο, πέρασαν δύο στο καπνιστήριο. Από τό άνοιχτό παράθυρο έμπαιναν ή εδωδές του πάρκου μαζί με τη θραυνη δροσούλα. Ή νεαρή κ. Λιθουά, πάντα ποιητική ήτανε τόσο λεπτή, τόσο χαριτωμένη—στέναξε έλαφρά. 'Ο άντρας της, ύστερ' από τό θαυμάσιο φαγητό, έκρινε καλό να καπνίσει τό πούρο του πλός στο παράθυρο. 'Όσοι καλεσμένοι για δεκαπέντε μέρες στο έξοχικό κτήμα τής Βερθάξ, ζούσαν ίκανοποιημένοι από τόν έαυτό τους κ' ευτυχισμένοι μαζί με τήν κόρη τους τή Σιμόνη. Ή νεαρή άνθ' ή γυναίκα για τήν ώρα σεβρίεζε τόν καφέ, ενώ ο άντρας της, ο Παύλος, γάυνε ήουχα, ξαπλωμένος σέ μία άνάπαυτική πολυθρόνα, χωρίς να κάνει τίποτε άλλο. 'Ήτανε κ' ή δνίς 'Όνορέ, μία μακρουή φτωχή συγγενής τους, που τήν κάλεσαν κ' αυτή ηγή συντροφιά.

—'Εξαφια, άκούστηκαν ήήματα έξω.
—Θά εινε ο 'Ιππόλυτος, είπε ο κ. Βερθάξ, του έπέτρεφα να πλαγιάσει κ' άπόψε έδώ.
—Τόν διώξατε λοιπόν τόν 'Ιππόλυτο;
—'Α! θέαται, δέν μπορούσα να τόν υποφέρω. Πληρώνω καλά, αλλά έννοιά να έχω ύπηρετές τής προκοπής, όχι χαζομέρηδες...

Ή κυρίες κούνησαν έπιδοκιμαστικά τά κεφάλια τους κ' άρχισαν να διηγοούνται διάφορες συνηθισμένες ιστορίες για τό αδώνιο πρόβλημα τής ύπηρεσίας, όπως έξαφια ή πόρτα άνοιξε και ή ήνε μέσα ένα παλληκάρι άλλα φιασμένο.
—Τί τρέχει, 'Ιππόλυτε, γιατί είσαι σ' αυτή τήν κατάσταση;
'Ο κ. Βερθάξ άπόμεινε κατάπληκτος. 'Ο 'Ιππόλυτος έπισε στα γόνατα μπροστά του. Γενική συγκίνηση.

—Συχωράστε με! είπε ο 'Ιππόλυτος. Συχωράστε με, κύριέ μου, κυρία μου κ' έλαιο οί άλλοι! Πρέπει να μιλήσω, να σας τά πώ όλα!... Με διώξατε άδικα, μα πάλι δέν έπρεπε να τό κάνω αυτό... Μετανοιώνω! Πρέπει να σας τά πώ!...
Καί χυπόσσε άπελπισμένος τό στήθος του. Ή γυναικές, τρομαγμένες, τραθήχτηκαν στή γωνία.

—Τί τρέχει λοιπόν; 'Εξηγήσου! φώναξε ο κ. Βερθάξ.
—Μάλιστα, κύριε, θά μιλήσω! Μετανοιώνω σάν τό σκυλί! γι' αυτό πού έκανα! Εινε όλόκληρη συμμορία! Θάρθουν άπόψε! Οί λαποδύτες! 'Απόψε, άπ' τό Παρίσι! Οί ίδιοι πού γύδασαν τό χτήμα τών Μπερνιέρ τόν 'Απρίλη! 'Ετοιμάζουνε τή δουλειά τους μέρες τώρα! Τό λοιπόν, όχι, τί έκανα! Εινε μαζί τους κ' ο Στραθός, πού μένει έδώ στο χωριό από τήν παροιμένη θρομάδα. Αύτός μου πρωτομίλησε, με πήρε στήν ταβέρνα, με κέρασε, έπια... 'Επειτα με φοβήρισε!... 'Ήμουκ καί θυμωμένος πού με διώξατε άδικα... Τότε λοιπόν, τόν άκουσα κ' έγώ! Είπα τό να!... Τού τά είπα όλα, τού είπα για τό χάλασμα του μανδρότσιγου στο θάθος του πάρκου, τού είπα για τ' άσημα, πού κρούθε στο μπουφές, τού είπα για τά καταπίνατα του σπιτιού... Καί τό κλειδί, πού σας είπα πώς θάχασα, αύτοί τήχουν στα χέρια τους!... Τους είπα πώς έχετ κόσμο, καλεσμένους, μα δέν θαρμάσαι, δέν φοβούται αύτο κανένα. Φορούν μάσκες πάντως καί φέρνουν μαζί τους έν άμάξι για να παίρνη τά κλοπιμαία. Μου ύποσχέθηκαν να μου δώσουνε μερικτό, μα γώ δέν θέλω τέτοια λεφτά, δέν τά θέλω! Μετανοιώνω σάν τό σκυλί! 'Αχι! τί έκανα, άφέντη μου!

Σώπασε πνιγμένος στο κλάμμα. 'Ο κ. Βερθάξ, κατακίτρινος, σήκωσε τή γροθιά του:
—Βρωμάσκυλλο, κακούργε!...
'Ο γαμπρός του, άρχός κ' αύτός, τόν συγκράτησε:
—'Ήουχάστε, τού έπτε... Πρέπει να είδοποιησουμε τήν άστυνομία, να προφυλαχτούμε από τόν κίνδυνο πού μας άπειλεί.
—Νά είδοποιηθ ή χωροφυλακή, ψιθύρισε τρέμοντας σόγκορμη ή κ. Βερθάξ.

—Μάλιστα, τρεχάτε στήν πόλι με τό αυτοκίνητο, συμβούλευσε ο Λιθουά.

—Τό αυτοκίνητο έπισκευάζεται, δυστυχώς, άποκρίθηκε ο κ. Βερθάξ, παραγμένος. Πρέπει να πάη κάποιος με τά πόδια. Δίτασε μία στιγμή καί κατόπιν κούταξε τό γαμπρό του.

—Τί λές, Παύλε; Δέν εινε καί μακρυά... Για ένα γαρύ παλληκάρι σάν καί σένα... Είσα καί κυνηγός...

—Κυνηγός... όσο καί σεις... Ρίχνω καμιά είκοσριά τουφεκιές κάθε φθινόπωρο... 'Όσο για τήν άπόσταση, εινε τέσσαρα χιλιόμετρα, τουλάχιστον μία ώρα δρόμος. Πρέπει μάλιστα να περάση κανείς μέσ' από τό δάσος, όπου, φυσικά, οί λησται... 'Αλλά μου πονάει καί τό πόδι... κουτσάινω...

—'Ο κ. Βερθάξ γύρισε τά μάτια πρós τόν Λιθουά, αύτός όμως ήταν άπασχολημένος με τή γυναικά του, πού εφε λιποθυμήσει. Τήν είχε πάρει στα χέρια του για να τήν μεταφέρει στο κρεβάτι της.

—Σηκώ άπάνω! Μίλα μου καθαρά! πρόσταξε ο κ. Βερθάξ στόν 'Ιππόλυτο. Πόσο εινε οί λησται;

—'Όγτώ-ένητά, στέναξε ο ύπνρήτης. Μου είπαν πως θάρθουνε κατά τά μεσάνυχτα... Για να τούς περιμένω... Θά με σκοτώσουν άν μάθουν πως τούς πρόδωσα, θά με σκοτώσουν!...

—Κι' εμείς είμαστε μοναχά τρεις άντρες...; είπε σαρκωμένος ο κ. Βερθάξ.

—Γι' αυτό άκριβώς δέν πρέπει να φύγη κανείς μας, φώναξε ο Παύλος. Πρέπει να δοίμε πως θά τά θγάλουμε πέρα.

Οί τρεις άντρες έκαναν συμβούλιο. 'Αποφάσισαν κ' ένήργησαν άμέσως. 'Εκλείσαν' καλά, προσεχτικά όλα τά παράθυρα καί τίς πόρτες. 'Εφεραν τ' άσημα στο άπάνω πάτωμα, στο μεγαλύτερο δωμάτιο, καθώς καί διάφορα πολύτιμα κομνητήρια. 'Εφτιασαν ένα άληθινό δόφοραγμα με μπασίλα, καναπέδες καί βαρείες πολυθρόνες στο σκαλοκέφαλο. 'Όταν τέλειωσαν τά έργα αυτά, δύο τους, μαζί με τή μαγερίσιμα, τήν καμαριέρα καί τόν 'Ιππόλυτο, πού δέν έπασε τό κλάμμα, μαζεύτηκαν στο μεγάλο δωμάτιο του επάνω πατώματος. 'Εφοδιάστηκαν με όλα τά όπλα του σπιτιού: τό κυνηγετικό τουφεκιό του κ. Βερθάξ, ένα περιστροφο πού δούλευε, ένα άλλο χαλασμένο, δύο σκαλιστήρια του περιβολιού, τό μαχαίρι τής κουζίνας καί τίς στέκες του μυλιάρδου. Είχε σκετινιάσει τώρα όλότελα, δέν άνασαν όμως φως για να μη δώσουν στόχο στούς κακούργους.

'Ο κ. Βερθάξ με τό τουφεκιό στο χέρι φύλαγε θάρδια. 'Ο γαμπρός του πήρε τό περιστροφο πού δούλευε καί παραμόνευε μήπως άκούση τίποτα στο πάρκο. 'Ο Λιθουά, όπλισμένος μ' ένα σκαλιστήρι, συλλογιζότανε με πικρία πως δέν καλούσε έξωνο κόσμο όταν ύπάρχουν έτσι οι κίνδυνοι. Ή γυναικές ήσαν αείσθητες. 'Όλοι τους άνατριχιάζαν με τόν παρακρότερο κρότο. Ή σκετινή έξοχή, ή τόσο ποιητική πριν από λίγο, ήτανε τώρα ένα άπασίο μέρος όπου στριφογυρούσε ο θάνατος. Ή άφρες περνούσαν. Χτύπιαν μεσάνυχτα.

—'Όπου νάνε θα φανούν, όπως μου είπε ο Στραθός, ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο 'Ιππόλυτος. 'Ακούτε;... πέρα, στο θάθος του πάρκου;...
—Νά, είπε ο Παύλος μέλος άναπνεόντας, πρós τό μέρος του κοττετσιού...
—Ποιός λογαριάζει τέτοιες άφρες τό κοττέτσι! μουμούρισε κατακίτρινος ο κ. Βερθάξ, προσπαθώντας να συγκρατηη τήν τρεμούλα του.

—'Εξαφια, τή στιγμή εκείνη, έπαθε νευρική κρίση ή Σιμόνη. Ή μητέρα της, ή κ. Λιθουά κ' ή καμαριέρα έτρεξαν κοντά της. 'Υστερ' από λίγο έπεσε ξερη, χάμιο, κατακίτρινη, ή έξαβέλη 'Όνορέ, χωρίς να δείξη πριν κανένα σήμα ταραχής ή άδιαθεσίας. 'Ετσι, άκέι πού ήταν δρθια, χωρίς να θγάλη ταιμιοδιά, έπεσε λιγοθυμισμένη, μονοκόμματη μπροστά στα πόδια τής κ. Βερθάξ. Κ' ή άφρες περνούσαν. Χτύπιση μία, χτύπιση δύο, τρε...
—Παναγίτσα μου, πότε να ξημερώση! στέναξε ή νεαρή κ. Λιθουά.

Κι' έπειτα πρόσθεσε:
—Είμαι παγωμένη.
—Καί γώ κρύωνα, είπε ο Λιθουά.

(Ή συνέχεια εις τήν σελ. 607)

Τήν είχε πάρει στα χέρια του, για να τήν μεταφέρει στο κρεβάτι της

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 580)

θώς έμπλεξαν τα μαλλιά της στα σώματα των προβολών!
Αυτό ήταν το τέλος της όμορφης Κοζέτας Γκαγιάρ, την ό-
ποια μήνες και μήνες θρηνόσεε ολο το Παρίσι. Και σήμερα, αν
κι' έχουν περάσει οριστά έξη χρόνια από τότε, οι θαυμαστά
της ακόμη την θυμούνται και την αγαπούν. Κι' απόδειξις αύ-
της εινε ότι ο μεγαλοπρεπής τάφος της στο νεκροταφείο το
Πέρ Λασαζί εινε στολισμένος πάντα μ' άφθονα λουλούδια. 'Η
Κοζέτα Γκαγιάρ έχει παραμείνει άλημονή, γιατί είχε στα-
θεί τυχερή: Πέθανε πάνω στο μεσουράνημα της δόξης της.

Ίδού ακόμη κι' άλλη μια παράοια περίπτωση: Πρόκειται
για το τέλος της Χόλυ Τρέβελ, την όποια έκλαψε άληθινά ο-
λόκληρη η Νέα Υόρκη. 'Η Χόλυ Τρέβελ, ήταν η πρώτη 'Αμε-
ρικανίδα αεροπόρος. Είχε καταρρίψει όλα τα οεκόρ του ύψους,
είχε νικήσει σε πολλούς άγώνες τους 'Αμερικανούς συναδέλ-
φους της κι' ήταν ύπέδειγμα θάρρους κι' αποφασιστικότητας.
Κι' όμως, η Χόλυ Τρέβελ ήταν έρασιτέχνις αεροπόρος. Το πρα-
γματικό επάγγελμά της ήταν ήθοποιός. 'Η μίς Τρέβελ ήταν
γνωστή στο Μπροντγουάι με τ' όνομα: Τό «Λαστιχένιο
Γκέορλ», γιατί έκανε επικίνδυνες άκροβασιές.

Κι' όστόσο ήταν μοιραία φαίνεται να πέθανη κι' εκείνη έντε-
λως άπρόοιτα, την εποχή που η Νέα Υόρκη μιλούσε για τους
θρσίμβους της. «Ένα πρωί, γυρίζοντας στο σπίτι της, ύστερ' α-
πό μια καινούργια έπιτυχία της στο αεροδρόμιο, για να ξεκου-
ρασθή, θέλησε να πάρη, όπως πάντα, ένα μπάνιο. Πράγματι,
κλειστήε στην άθουσα του μπάνιου και εζάπλωσε μέσα στο ά-
ραματισμένο λουτρό, που της είχε έτοιμάσει η καμαριέρα της.
Ξαφνικά θυμήθηκε ότι έπρεπε να τηλεφωνήσε σε κάποια φίλη
της. Πήρε λοιπόν το ήλεκτρικό κουδούνι στα χέρια της και θέ-
λησε να σηκωνά. Μ' από μια νευρική κίνησι της αυτό γλύστρη-
σε κι' έπεσε μέσα στο νερό. Και τότε συνέβη κάτι το ομοί-
ο. Ο ήλεκτροισμός του σώματος διοχετεύθηκε μέσα στο νερό, που ώ-
ριστάν εινε καλό άγονός του ήλεκτρισμού, κι' η Χόλυ Τρέ-
βελ έπασε κεραυνόβδλο ήλεκτροπληξία. 'Η έντασι του ήλεκτρο-
ισμού ρεώσασε, καθώς εξακιωνήθηκε κατόπι. Ίταν δυή γιλά-
δες «βόλτ». Κι' έτσι η τοιλοπή 'Αμερικανίδα έβρινε στον τόπο.
Μάταια η καισαριέα της περιέρινε ώρες κι' ώρες για να την
εξοσπύσει. Όταν δέ ένασσε την ύπουνητή της άνοιξε την πό-
τα και τότε είρε νεκρή την άτυχη κινίστι της. Έντροση είδησοί-
σε άίσιασε τους άίλους της «μίσ Τρέβελ, ό όποιοι δέν άουνη-
σαν να διαπιστώσουν την αίτια του τραγικού τέλους της.» 'Η
Χόλυ Τρέβελ κηδεύθηκε την άλλη μέρα με μενάλη έπισοπιότητα
κι' από τότε παραμείνει άξέγαστη η άνάμνησις της ο' όρους
είχαν την εύτυχία να την γνωρίσουν.

Όσο τώρα για την 'Εβελίνα Χάουπτιαν, εινε γνωστόν ότι η
Γερμανίς αψη καλλιτέχνις, όταν κατάλαβε ότι το «άστρο» της
είχε άρχεισι να δύη, προτίμηση ν' αυτοκτονήσε για να διατη-
ρήσουν οι θαυμαστά της, καθώς έγραφες, την άνάμνησι της δό-
ξας της. Το τραγικό δέ τέλος της 'Ισιδώρας Δούγκαν, η όποια
καθώς έξερτε πνίγθηκε από την ίδια την έσάρπα της, την ώρα
που έκκινούσε με το αυτοκίνητό της για ένα μαγευτικό περι-
πατο στην Κουαντ 'Ακτι, της έξασφάλισε την παντοτεινή άνά-
μνησι στη μνήμη των θαυμαστών της. Κι' αυτό βέβαια δέν θα
γινόταν για καμία καλλιτέχνιδα, αν πέθανε ατά... έκατό χρό-
νια της κι' οι άνθρωποι που λάτρεψαν την όμορφιά της και την
τέχνη της είχαν την άτυχία να την γνωρίσουν και γρηά, χωρίς
ήχνος όμορφιάς και χαρίτας. Αυτό θα ήταν η μεγαλειότερη κα-
ταστροφή της. Άλλά μόνον άραγε για μια δίασημη ήθοποιή ή
και για όλες τις όμορφες γυναίκες και για τους μεγάλους άν-
δρες Ιοχέι αυτό :

ΤΖΟΥΛΙΟ ΡΙΤΣΙ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 568)

τους δίατασε να πληρώσουν στο Δίφυλο το ποσόν αυτό. ενώ ο ίδιος
έσφιγγε στα στήθη του το ιερο και πολύτιμο ένθύμιο του με-
γάλου φιλοσόφου, και το καταφιλούσε με συγκίνηση.

Μόλις πήρε τα χρήματα ο Δίφυλος, έμεινε μια στιγμή σαν
θαμπαμένος. 'Η εύτυχία τον έπνιγε, και δάκρυα γέμιζαν τα μά-
τια του. «Πεπτα, άπότομα και ξαφνικά, άρχισε να τρέχη προς
το έρημωμένο έμπορικό της Κλυμένης, ξεφωνίζοντας σαν τρελ-
λός:

—Γινηκαμε πλούσιοι, Κλυμένη!... 'Η ούχη του προστάτη μου,
κι' η δική σου η καλωσύνη, μ' έκαναν πλούσιο... μα έγινης κι'
εσύ μαζί μου!..

Ο ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 604)

Κι' άνάμοσ' από τα δόντια του:
—Άραία παράοια τη θραυδιά μας!
—Όλοι κρύβαν. Πήγαν, ψάχνοντας, στα κρεββάτια και πήσαν
εκεπτάσματα. Μοναγή ο 'Ιππόλυτος έμεινε δίγνος σκέπασμα, άλλ'
απότς κοίωμάτε τώρα θαθεία οε μια γωνία.

—Επιτέλους, άρχισε να χαράζει. Σε λίγο φάνηκε η αύγή, ό
ήλιος.

Μαζύ με το άστρο της μέρας ήρθε μια άπερίγρηπτη άνακού-
φιοι σ' όλα έκείνα τα κούρασμένα κι' άγρυπνιαμένα πρόσωπα.
Ζούσαν ακόμη! 'Ο κ. Βερβάζ σηκώθηκε με κόπο όρθιος και
πρόσταξε:

—Νά έτοιμάσουν τη σοκολάτα! Παύλε, θάρθης μαζί μου να
ίδουμε τι έγινε στο πάρκο! 'Εσές, Λιουθά, θα μείνετε έδω, κον-
τά στις κυρίες! 'Ο λαποδύτης ο 'Ιππόλυτος νάρθη μαζί μας!

Γιά να περάσουν οι δύο θουδών έξω, ένινε άνάγκη να χαλά-
σουν το δόσφαγμα. Κατόπι ο κ. Βερβάζ κι' ο γαμπρός του,
ώπλαμένο, μαζί με τον 'Ιππόλυτο, τράβηξαν για την άλλη ά-
κρη του πάρκου. Δέν έθήκανε τίποτε το ύπνοτο. Τό κοπτήσι η-
ταν άνάγγιχτο. Φτάσανε στο γάλασσα του μαντρότουχου. Ούτε
το παρακικρότερο ήχνος από πατημασιές.

—Πώς δέν ήρθαν οι κλέφτες, ήλιθιε; είπε ο κ. Βερβάζ στον
'Ιππόλυτο, θυμημένος.

—Ο ύπνοτις εινε καθάλησι τη νύατρα.
—Οι κλέφτες; Ποιοι κλέφτες; θέλατε νάρθουν;... Σε άς κορ-
ρόθεισα, για να μάβετε άλλη φορά να διαγχετε άδικα τους άν-
θρώπους από το σπίτι σας. Θα τον θυμάστε για χρόνια τον 'Ι-
ππόλυτο!

Πήδησε άπ' την άλλη μεριά και τ'ώθαλε στα πόδια 'Ο κ. Βερ-
βάζ έγινε κατακόκκινος. «Έκανε να φέρη τ' όπλο στον όμο
του.

—Παλοόκυλλο! Θά σοο σπάσω τα πλευρά!...

—'Ηουγάστε, ήουγάστε, είπε ψυχραιμότερος ο γαμπρός του
πιάσοντας τον από το γέρι.

Οι δύο άντρες κυττάστηκαν κατόμματα. Κι' οι δυό τους έπε-
σαν από τη λύσσα τους.

—'Ας εινε! Πάμε σπίτι, είπε επίτελους ο Παύλος.

Και προσπαθώνταν να γελάσει, πρέσβος:

—Έξέρτε, τι λέω, άναπτή μου πρέσβι: Νά μη πούμε τίποτε
στις γυναίκες. 'Ας τους αφήσουμε τουλάχιστον την εύχαρίστη
να διηγουται τον τρομερό κίνδυνο που διατρέσαν...

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 601)

κλιόση από νους — μπήκε στο γραφείο και προχώρησε στο χαρ-
ματωμάτιο.

Σε μισή ώρα, η διαφρηκτική δεινότης του Λουπέν θρσίμβησε, και το
χηματωμάτιο παραβιάστηκε. Μέσα σ' αυτό και σε δυό μικρούς βαί-
σις τοποθετημένα, ύπνηχαν τα χροώγαρα της κληρονομιάς...

Τόν καθιένο τον 'Εμπερ!... Τόν ένινε σικοφανής ο έχθρός του!
'Ο Λουπέν πήρε τις βαίσις, τις πήρε στο δομάτό του — όπου τον
περιέριε ο φίλος του — κι' έκανε τη μοιρασιά μαζί του.

Την επομένη το πρωί, έτοιμαζόταν — παίνοντας το ρολό του άθου-
— να πάη στους 'Εμπερ. Στην πρώτη έμφρμιδα όμως που άνοξε στο
όδρομο, δάσισε την έξη καταπληκτική είδησι : 'Οτι οι 'Εμπερ είχαν
έξασφανθή!...

Κι' όταν το μεσημέρι πήγε ο εισαγγελέψ με τους πραγματογνώμο-
νας, βρήκαν το χηματομάτιο παραβιασμένο μ' άπειο!...

Την πρώτη αψη περιετείτα του μισό την διηγήθηκε, έτσι ακριβώς, ο
Λουπέν. Μοί έμεινε όμως ένα σκοτεινό σημείο και τον ρώτησε:

—Γιατί να φύγουν οι 'Εμπερ!... Δέν είχαν παρά να πουν ότι τοίς
έκλεισαν τα χροώγαρα και να άναζαν το στασμένο χηματομάτιο...
Άλλά συγχρόνως τα συχαρήτήριά μου και σε σένα, κριε Λουπέν!...
Πενήντα εκατομύρια φράγκα στο μεριόδι σου, από ένα μονάχα κόλ-
πο, εινε κάτι το σπουδαίο!...

—Πενήντα εκατομύρια μηδενικά κέρδισα από το κόλλο μου!... Ξε-
φώνισε τότε ο Λουπέν, με ζαφνική έξαρ. Κατάλαβε ;
—Δέν κατάλαβα τίποτε!... του έβαντα, άπορόντας ελιγκινά.

—'Ε, ναί!... Με επίλιναν οι άχρειοί οι 'Εμπερ!... Όλοι εκείνοι οι
τίλοε, δια ένένα τα χροώγαρα, ήσαν πλαστά!... Τόσον καθό-
ρομα, είχαν ποιήσε τα νησιά... Και προστόμαζαν ύστερα την έξα-
φάνισι τους και τη θραυτέτισι τους στο έξωτοκείο!... Έβάλαν δέ τα
πλαστά χροώγαρα στη θέσι των άλλων, μήπως γινόταν έντοματάκι
καμά έξέτασις από τις δικαστικές άρχεσι!...

—Όστε ;... τόμηση να άνακώσω.

—Όστε, έκληρα πλαστά χροώγαρα!... Μα καλύτερα έσο. Γιατί
δέν θα ήμιον σήμερα ο επερίσημος 'Αρσέν Λουπέν, αν περιέρινε έ-
ξέσω το πρώτο κόλλο μου!... Πενήντα εκατομύρια φράγκα, σοι λέει
ο άλλος!... Θα ήμιον δηλαδή άρεχτά πλούσιοι και θα σταματούσε τις
έπαύρησις μου!... 'Αχ, τοίς άχρειούς τοίς 'Εμπερ! Πήγα να τοίς
κουρέψω και με κουρέσαν!...
M. LEBLANC